

OTPORAŠ

ŽELJA MOJE MAJKE IVE “VI EKE” BOBAN, GABRI

13. travnja 2017.

ŽELJA MOJE MAJKE IVE “VI EKE” BOBAN, GABRI !

(Mojoj Majki Ivi “Vi eki” Boban jugo/udbaške vlasti u Mostaru nisu htjeli dati potrebne papire da dođe i posjetiti u Ameriku svoju djecu i unu ad. Prisiljena je bila oti i kod sina Jerke u Veliku kod Požege i tu se prijaviti kao stalni stanovnik Općine Požege, u nadi da bi mogla dobiti potrebne papire za doći i u Ameriku. Dobila je potrebne papire samo do Pariza i natrag. Tada smo supruga i ja iz Texasa došli sa šestero djece u Pariz za Božić 1985. Bilo je lijepo se sastati poslije toliko godina sa mojom Majkom, a njoj isto tako vidjeti nevjestu strankinju i šestero unu ad. Najviše ju je zanimalo znati u detalje moj slučaj kada sam bio u New York-u na sudu. Rekao sam joj da imam snimljenu vrpču mojeg oproštajnog govora kojeg sam rekao na oproštajnoj večeri u Domu Hrvatskih Udružitelja u San Francisku. Zamolila me je da joj pošaljem taj govor, što sam i obećao. Kada sam se povratio u Ameriku i pronašao obećanu vrpču. Kada sam počeo vrpču slušati i preslušavati, poradi galame u dvorani i nejasno je, odlučio sam prepisati govor s vrpce i poslati mojoj Majki.

U potražnjih nekih stvari, upravo naletih na kopiju prijepisa tog govora kojeg sam mojoj Majki poslao za Boži 1986. godine. Govor je malo podug i ne uga u nastavcima iznositi. Sve što bih cijenjene itatelje zamolio je to, da, uz potrebu želje da ovo pri itaju, imadnu strpljenje pro itati sve, i ne samo to, nego se staviti u odraz onog vremena kada se je išlo u New York na sud, kada se je etiri godine kasnije s vrpce prepisivalo mojoj Majki, i danas, poslije punih 32 godine doga aja. Nastojat u biti dosljedan originalnom prijepisu s vrpce s tim da u neke tipkarske pogriješke ispraviti, kako bi se sadržaj ovog cijelog opisa mogao što bolje razumijeti. Hvala svima. Mile Boban, Otporaš.)

RAZGOVOR SA OPROŠTAJNE VE ERI UO I MOJEG ODLAZKA NA SUDJENJE U NEW YORK, 14 VELJA E 1982. GODINE, U DOMU HRVATSKIH UDRUŽITELJA, 415 GRAND AVENUE, SOUTH SAN FRANCISCO, CALIFORNIJA.

Draga Mama,
14 prosinca, 1986. godine.

Pišem Ti ovo pismo na Tvoju želju i onako kako smo se u Parizu dogovorili. Toga se vjerojatno još uvijek sije aš. Pišem ti ovo pismo na Materice (*stari hrvatski obi aj kada su se Majke astile dvije nedjelje prije Boži a, mo.*) što me podsje a na pjesmicu koju si mi Ti kazala prije tri desetlje a: “Znaš li mala kad su Materice, na O i e (*nedjelja prije Boži a, mo.*) daš’ mi orapi e.”

Ovih dana se navršava godinu dana kako smo se sretno sastali u Parizu. To je bio radostan dan! Uvijek si vru e željela vidjeti Tvoju unu ad prije nego podješ na vje ni po inak, kao i saznati pravu istinu šta se je to sa menom događalo u Americi. I kona no Ti se ta želja ispunila. Ali, na žalost, istinu oko mojeg slu aja i slu aja mojih prijatelja samo Washington i Beograd znaju i njihovi vjerni doušnici.

Ja sam Tebi, draga Mama, mnogo toga pri ao, a ti si uvijek htjela znati kako sam se ja osje ao tih dana, prije polazka na sud. Ja sam tebi rekao da imam moj snimljeni govor pred odlazak na sudjenje u New York, našto si Ti rekla da bi ga voljela imati, jer da e on jedini biti odsjev mojih osje aja, kao i ispovijed ovjeka pred smrt. Obe ao sa ti ga poslati, ali na žalost ne u vrpci ve na papiru, pošto na vrpci ima mnogo nejasno a i galame koje su meni poznate i samo ih ja mogu razumijeti i pojasniti, jer sam bio tu. Dragaa moja Mama, moj brat Rafo i moja sestra Kata su pripremili ispra ajnu ve eru pred moj odlazak u New York na sud, 14 velja e 1982. U to doba straha i svadjala ke revolucije me u podijeljenim Hrvatima, u doba kada su mnogi Hrvati zauzeli svoje stavove, kako prema meni tako isto i prema ishodu procesa, stvorivši svoje predodžbe i ideje, osudivši me prije porote i suda, ipak je dvorana bila dupkom puna onih, koji ni uz cijenu straha, prijetnji i odmazde, nisu htjeli iznevjeriti simpatije i prijateljske osje aje koje su gajili prema meni i mojoj obitelji.

Program je vodio gosp. Velimir Suli , koji je svojom vještinom i duhovitoš u sve nazo ne držao u velikom raspoloženju.

Bilo je mnogo govornika i svaki je htio biti dio mojih trenutnih muka i tegoba. Ali poradi dužine svih govora i poradi pomanjkanja prostora, iznijeti u Ti, u prijevodu na hrvatski, govor gospodina Jima Bachana iz Los Angelesa, odvjetnika hrvatskog podrijetla, koji je, da se zna i da se ne zaboravi, dobrovoljno i besplatno, pristao biti u pomoć desetorici (10) odvjetnika obrane, jer gosp. Bachan govori hrvatski i engleski, paralelno.

Usput Ti šaljem dva različita mišljenja od dva različita Hrvata iz onog vremena kako bi bolje mogla shvatiti atmosferu u kojoj su Hrvati tada živjeli. Jedno je od gosp. Vlade Glavaša iz Chicaga, a drugo od gosp. Ive Vučkovića iz San Francisca.

Draga Mama poslušaj sada Jima Bachana:

<https://otporas.com/zivot-covjeka-optuzenog-da-je-terorist-hrvatski-tjednik-br-199-25-8-1981-st-1-6-7/>

“Dobra večer gospodje i gospodo. Ja sam presretan što sam ovdje večeras. Želio bih reći i nekoliko riječi o gospodinu koji sjedi na lijevo do mene, gospodin Mile Boban. Ja poznajem Milu Bobana ima samo dva mjeseca. Ali u to vrijeme sam ga počeo cijeniti i obožavati. Imam za to dva razloga:

Prvo, njegova hrabrost koju pokazuje kroz cijelu ovu tešku muku. On sutra odlazi u New York suočiti se sa Federalnim Sudom, a on ovdje sjedi hladno-miran i nije prestrašen. To pokazuje da on ima istu savjest i da je on potpuno nevin.

Drugo, ja cijenim Milu Bobana zbog njegovih načela. On je uvijek bio jednostavan čovjek koji vjeruje u jednu stvar: Slobodu i Nezavisnost za svoju zemlju Hrvatsku. Ja vjerujem da ćemo se za tri do četiri mjeseca, opet svi zajedno, još jednom, ovdje sresti i zaželiti Mili Boban dobro došlicu iz New Yorka u San Francisco u zagrljaj svoje obitelji i u društvo svojih brojnih prijatelja. Dobro došlicu kao slobodan čovjek, kojeg uglednici nisu povrijedjeni. Hvala Vam!”

Mama, gosp. Bachan je govorio engleski za goste koji nisu govorili hrvatski.

Mama, evo što sam ja rekao:

Dragi moji prijatelji, najprije pozdravljam one koji su zbilja htjeli večeras doći ovdje, zbilja, u srcu i u duši su htjeli biti s nama ovdje, ali nisu mogli. Nešto ih je spriječilo: njihove osobne, obiteljske, prijateljske i druge potrebe. Tim ljudima mi moramo dati priznanje, poštovanje i našu pažljivost. U drugom redu i zatim pozdravljam također i one koji su mogli a nisu htjeli doći. I ne samo to da oni nisu htjeli doći, nego su i druge nagovarali da ne dodju večeras ovdje. U trećem redu, dragi moji prijatelji, najviše pozdravljam Vas koji ste došli večeras ovdje. Došli ste odati jedno prijateljsko priznanje čovjeku, Hrvatima i znanцу, koji je živio s Vama ovdje, u istoj hrvatskoj zajednici preko trinaest godina. Došli ste odati priznanje jednom prijatelju i jednom poštenom čovjeku. Ja sam pošten čovjek i ja Vam to jamčim. *(Napomena. Nije na vrpci. Ovdje sam naglasio riječ “pošten” – suprotno od lopovluka – jer je neprijatelj nastojao širiti i proširiti vijest da sam ja svoju kuću napravio “iznudjiva kim” novcem.)*

Ja znam da Vi želite nešto od mene reći večeras. I utvrdite. Reći u Vam onoliko koliko će mi biti moguće reći. Ne da imam nešto sakriti, daleko od toga, nego moram paziti što ću reći, kako ne bi sam sebi naškodilo na sudu. Reći u Vam da sam ovdje dvanaest i pol godina, skoro trinaest, da nikada nisam priao o mojim osobnim ili mojim obiteljskim problemima, stvarima i slično. Sve što me je vodilo, vodio me je hrvatski zanos, ljubav prema Hrvatskoj i ljubav prema onima koji su patili i pali za tu Hrvatsku, za koju i ja danas patim, za koju pate tisuće, tisuće i tisuće drugih Hrvata, diljem Domovine i takozvanog slobodnog svijeta.

Ja kada ne bih poštivao te junake, onda bi oni imali pravo, i to puno pravo – kada bi bili živi – meni reći: da ja ne zaslužujem njihovo prijateljstvo.

Meni je isto puta bilo drago reći koju riječ o meni, ali ju nikada nisam izgovorio do ove večeras večeri. Imam ovdje večeras prijatelja. Uvijek sam to prepustio njima i drugima neka oni kažu o meni a ja u o njima. I tako se je to činilo, i fala dragom Bogu da je to tako bilo. U to ste se mogli uvjeriti i večeras. Ali jednu stvar večeras ovdje želim spomenuti prije nego predjem na drugo. To je slijedeće: Nedajte se

zavesti! Pazite se lažnih prijatelja! Ima ih danas među nama svakakovih. Ja Vam većeras ovdje kažem da ima u San Franciscu lažnih Hrvata, onih koji govore o hrvatstvu samo kako bi što lakiše mogli rovariti među nama. Danas su sputali mene. Ja Vam jamim ako se ne budete pazili, da će sutra sputati Vas. Sastaju se po raznim lokalima. Sastaju se sa doušnicima stranih služba. (*Napomena, nije na vrpci. Odnosi se na one koji su bili inicijatori sastanka sa agentom FBI Bob Gorett-a u Hrvatskom Domu u San Franciscu na devetnaestoj (19) ulici i koji su taj sastanak zdušno promicali preko gosp. Ive Vu i evi a Radio Sata na prvi kolovoza 1981. godine.*) Ignorirajte te ništarije! Nemojte se sa njima svadjeti! Nemojte sa njima gubiti vrijeme! Imate lažnih ljudi, lažnih Hrvata, lažnih prijatelja! Drž' te se tih ljudi ako nešto hoćete raditi za Hrvatsku!

Ja većeras ovdje vidim, u ovim mojim teškim momentima mojeg života od 42 godine, tko mi je iskreni a tko lažni prijatelj. I sutra, da taj lažni prijatelj dodje k meni i kaže: Mile idemo nešto za Hrvatsku raditi zajedno, samo bih ga pogledao i odmakao se od njega. Tako možete i Vi postupati. Jer, ne zaboravimo jednu stvar, a ta je da za jugoslavenski konzulat na 1919 Sacramento ulica u San Franciscu svako isticanje hrvatstva je terorističko djelo.

Dalje, vjerojatno želite reći stvar oko procesa. Ja bih Vama o tome mogao otvoreno govoriti, ali neću. Sada kada vidim Vaša vesela lica, vidim kako ste raspoloženi, ne želim Vam pokvariti to veselje. Jer jedini put da Vam pokvarim to veselje i to Vaše raspoloženje koje u Vašim zjenicama sjaja, jest da Vam govorim o mojim brigama, o mojim patnjama, tegobama mojih šestero djece i moje supruge Annie pred moj odlazak na sud u New York. Ja to neću reći iz ljubavi prema Vama. Zato budite hrabri! Pratite događaje sa suda u New York-u. Došlo je do Zenita gdje se neće moći više ništa sakriti. I ja sam za to da se ništa ne sakrije i da na površinu izidju svi oni gmizavci koji uvijek ujedaju i kamen bace a ruke sakriju. Teško je govoriti o sebi. Ja mislim da mi Hrvati imamo jednu specifičnu manu, a ta je da mi nikada, kada smo u jednom skupu, ne govorimo o sebi, iako svaki pojedinac najviše sam o sebi zna bolje nego netko drugi, pa i najbolji prijatelj. To je nažalost tako.

Ja vidim ovdje u dvorani uvijek, vidim ga, (*Napomena. Nije na vrpci. To je bio Filip Šola iz San Jose, California.*) koji mi je prije dvije godine rekao: "Mile, o tebi se svašta priča..." Ja kao sin seljake majke i tege se nikada neću stidjeti, jer me je Mater naučila i odgojila sa onom starom hrvatskom poslovicom: "Dragi sine nikad nemoj protiv ljudi krivo govoriti, jer lažne riječi više bole nego i naja i udarci..." pa neka ljudi govore što god hoće, tako ja odgovorim Filipu Šoli.

Nažalost ja sam se tog pravila držao i nisam obraćao pažnju što zli jezici govore o meni, mrežu oko mene pleli svim raznim spletkama kako će me na sud dati, kao što je Juda Iškariot sve moguće učinio kako bi Isusa izdao. Ja sa ovim ne želim reći da je mene moja majka krivo učila. Ona je mene učila miroljubivom naukom: tko tebe kamenom, ti njega kruhom. I to je ostalo vrlo duboko u mojem sjećanju. Fra. Mate Markota je u prošlu nedjelju s Oltara u prediki rekao za one koji se služe zlim jezicima: "Tko je prešao četrdeset godina, niti ga može Crkva popraviti, niti krivima pokvariti". Tako i jest. Ja sam većeras kao uvijek preko 42 godine zaplovio hrvatskim putem i tim putem i do groba, a ta ideja se zove HRVATSKA.

Zašto sam Vam ovo spomenuo što mi je moja majka govorila? Spomenuo sam to zato da svaki od nas, pojedinačno i skupno, većeras ovdje i sutra i prekosutra i svugdje i na svakom mjestu razmislite kako su nas naše hrvatske majke odgajale. Neće me iznenaditi da se pokoji većeras ovdje među nama nalazi koji će sutra zdušno prenijeti svojim naredbodavcima što se je ovdje većeras govorilo i koliko je uzvanika bilo. Kamo sreća da sam prije dvije godine poslušao mojeg prijatelja (*Filip Šola*) koji je većeras ovdje među nama, kada mi je rekao: "Mile zaustavi sve te priče protiv tebe i Otpora..."

Zato dragi moji prijatelji, ja Vas zbilja većeras smatram mojim iskrenim prijateljima, pa Vam to govorim zato da i Vas ne zadesi što je mene zadesilo. Spavajte otvorenih oči. Nedajte lažima na Vas! Nedajte! Kada čujete da Vas netko kleveče, ogovara, govori protiv vas što nije istina, imate pravo na i tri ovdje, tri svjedoka i suočiti te osobe koje šire laži protiv Vas, zaustaviti ih i reći im: Deder, majin sine, govori istinu ili prestanite govoriti i širiti laži, protiv mene ili bilo protiv bilo koga drugoga. Jedino na taj način ti lažovi u ovoj mišini se mogu otkriti. To toliko o tome.

Ja sam rođen 1939. godine. 1956. sam dobio poziv za predvojničku dva tjedna. Naravno da smo svi prošli sedamnaest godina i znamo kako smo se osjećali, pa tako i ja. Radio sam na polju sa ocem kada mi je milicioner donio tu pozivnicu. Tamo piše: drug Mile Boban. Ljudi, nemojte misliti da sam neki fanatik, o tome nema ni govora, nego riječ "drug" u mojoj obitelji se nije nikada spominjala. I ja sam tu odmah počeo prkositi i prepirati se sa milicijom. Kada je došao spomenuti dan da moram ići u Tihaljinu na predvojničku, ja se nisam odazvao.

Pošto je bilo proljetno doba, ja sam okopavao duhan sa ocem. Milicioner je došao i rekao da ja moram ići sa njim i da će me on sprovođiti. Otac je rekao: "Idi sinko". Ja nisam htio da on mene sprovođi kroz sela kao nekog lopova, nego sam mu rekao: "Evo ti Boga od zlata, pođi samo korak sa menom. Ja znam gdje je Tihaljina i ja ću te tamo biti". Otišao sam preko Šimića i Brijega. Mi neki znamo gdje je to. Ja sam se pojavio u logoru za predvojničku obuku u Tihaljini.

Došao sam tamo. Dali su mi neku pušku i neku šajkaču na kojoj je bila petokraka, ali ne od željeza već od neke oboje, sukna. Kunem Vam se...ovo je istina. Ja sam pušku istrkao, i na svu sreću da sam ju stavio u džep, a ne bacio. Kada su nas na vešer postrojili, svaki od nas ima petokraku na šajkaču, Mile Boban ju nema. Kada sam vidio da je vrug odnio šalu, ja sam ju izvadio iz džepa i rekao da je odpala. Dali su mi nekoliko minuta da ju prišijem. Ja sam se "zbunio" i prišio ju unutra šajkaču, gdje je ostala petnaest dana.

Što sam htio sa ovim reći je to, što je malo prije rekao odvjetnik Jim Bachan, da imam moj princip. Jest, ja imam moj princip. Sve mi je poginulo, što se kaže. Kada kažem "sve", tim mislim reći da nam je poginula Hrvatska Država boreći se protiv petokrake. Bilo mi je samo sedamnaest godina.

Dobro. Došao je jedan iz Italije i održao nam političku nastavu. Bio je kapetan prve klase. Ne sjećam se sada njegova imena. Zvali su ga "Žučo". Kada je svoj govor završio, rekao je: Da vidim tko je zapamtio što sam ja govorio" i uprijeti prstom u mene. Doduše ja niti sam slušao niti što zapamtio o čemu je on govorio. Ja se dignem i kažem: "Omladinac Mile Boban". On meni: "kaži sada što sam govorio". Ja mu odgovorim da sam ja gluh i nisam dobro čuo. On na mene počeo vikati i po partizanski psovati, rekavši: "Sredili smo mi Bobane, srediti ćemo i tebe". To je bilo 1956. godine. Nisam bio navršio ni punih sedamnaest godina, a na mene se već počeo politički pritisak vršiti. Dali su ti korijeni političkog pritiska prešli na mene i ovdje, možda će se to saznati na sudu.

Iz dana u dan za mene postaje sve nesnošljivije. Skoro za svaku moju njivu na kojoj sam radio milicija je znala, jer su me uvijek za nešto tražili. Odluka je pala. Morao sam bježati; najprije u Sloveniju, preko nje u Italiju i zatim preko Alpi za južnu Francusku. Sada se već osjećam sigurnijim, osjećam se **Hrvatskim Političkim Emigrantom!** Sada sam u emigraciji. Počeo sam tražiti svoje, kada kažem "svoje", dragi prijatelji tim mislim reći da tražim poštene i čestite hrvatske rodoljube, tražim istomišljenike za istu stvar, isti cilj: kako osloboditi Hrvatsku i Obnoviti Hrvatsku Državu.

Živio sam u Parizu i većeras ima ovdje nekoliko mojih prijatelja koji me poznaju iz Pariza. Želio bih, ne poradi njih ili poradi mene, nego poradi Vas koji ste ovdje a ne poznajete me iz Pariza, neka kažu riječ dvije o meni, dali sam krnjio hrvatsko ime, dali sam pred ikim zatajio hrvatsko ime, osobito pred Francuzima i strancima. Nemojte zaboraviti, gospodo, da je Pariz za nas Hrvate drugi Beograd. Što sam se više isticao hrvatskom djelatnošću u Parizu, sve više i više za mene postaje opasnije. Sa sigurnošću mogu Vam većeras reći i to da sam ostao u Parizu, doživio bih sudbinu Zvonimira Kudara, Nedjeljka Mrkonjića "Zmijara", Brune Bušića, Mate Kolića i drugih.

Konačno dolazim u Ameriku 1969. god. Dolazim u Hrvatski Dom u San Francisco na 19 ulici i Mission. To me je oduševilo, jer mi je to bilo prvi put vidjeti, u emigraciji, jednu hrvatsku kuću, jedan Hrvatski Dom sa hrvatskim oznakama, sa hrvatskim slikama, sa hrvatskim zastavama i trobojnicima i sa hrvatskim osjećajima. *(Napomena. U Parizu smo mi za naše hrvatske svetlosti i potrebe iznajmljivali dvorane koje nisu bile ukrašene hrvatskim oznakama i hrvatskim ukrasima. Za priredbe za koje smo mi ove dvorane iznajmljivali, mi smo ih sami našim hrvatskim slikama kitili.)* Tu u tom Hrvatskom Domu prilazim k meni gosp. Mate Kovačević i gosp. Zvonko Pribani. Još sam toliko obovan i uljudan da kažem gosp. Zvonko Pribani. *(Napomena. Gosp. Zvonko Pribani je pošten Hrvat, čestit rodoljub koji nije imao dovoljno snage oduprijeti se lažovima, te poradi pomanjkanja zdravog prosuđivanja, postao je jatak lažova i doušnika stranih službi, koje su usko suraduju sa jugoslavenskim vlastima. Svi su se oni okupili oko Hrvatskog Radio Sata u San Franciscu kojeg uređuje gosp. Ivo Vučković. To okupljanje je počelo u*

prolje e 1979. god., od kada se me u nama nalazi gosp. Jozo Vrbi .) Oni me pitaju da se u lanim u Dom, našto ja odgovaram: “Ljudi, vrlo rado, ali ja nemam 100 dolara za uplatiti da postanem lan”.

Pošto sam ja bio i radio kao gra evinski radnik, oni me pitaju dali bi ja htio popraviti jedne stepenice koje vode iz dvorane vani za tih sto dolara. Ja sam rekao da ho u i ona dvojica su za mene uplatili 100 dolara, i tako sam ja postao lan Hrvatskog Doma u San Franciscu, jer nism htio niti želio biti izvan Hrvata podru ja San Francisca.

Nastojao sam u svakom pogledu, ne biti voditelj ili biti na elu hrvatskih gibanja podru ja San Francisca i San Jose, nego sam nastojao biti sa Hrvatima i da ova hrvatska zajednica – kako se to biblijski kaže, ne živi samo o kruhu i vodi – nego joj treba od “A” do “Z”, to jest tisu e stvari. Neka netko kaže, tko me poznaje, kada se je god pomo tražila, bio ja tu nazo an ili ne, kada god je bilo potrebno pomo i Hrvata ili Hrvatsku stvar, i kada me se je pitalo, dali sam ikada odbio. No! Nikada, jer to nije u mojoj naravi, niti me je moja Majka škrta rodila, kao što se mnogi drugi Hrvati škrto ponašaju kad je u pitanju hrvatska stvar. *(Napomena. Ovo sam rekao zato jer smo imali FOND ZA OBRANU HRVATSKE u koji su Hrvati plemenita srca, po svojim hrvatskim osje ajima i svojim mogu nostima mogli poslati svoj udio, kako bi se mogli podmiriti visoki odvjjetni ki troškovi. Izuzev neznatni broj astnih Hrvata koji su pomogli koliko su mogli, i hvala im!, velika ve ina je ostala po strani. Iz škrтости ili straha, svejedno, jer rezultat je isti! Jedan iz tog društva klevetnika i ptica zlokobnica Hrvatskog Radio Sata iz San Francisca je poslao pismo na FOND ZA OBRANU HRVATSKE, nazvavši ga: FOND ZA OBRANU PAKLA KOJI SLUŽI LUCIFERIMA. Tako da se i ovo zna ili da se nezaboravi, jer je dio hrvatske iseljeni ke povijesti.)*
Sa te strane ja sam u inio i izvršio moj dio, kako sam to jutros rekao preko radio sata “GLAS SLOBODNA HRVATSKA”, kojeg vode gg. Marijan Pehar i Leon Gali , kao župljanin i kao rodoljub.

Nove snage ovdje dolaze. Treba se tražiti nešto drugo. Ono što je nekada bilo dobro i zadovaljalo potrebe hrvatske zajednice u Bay Area, ne zna i da to više nije dobro, nego zna i da je dotrajalo i da trebaju izmjenjene. I tek se je po elo 1972. godine govoriti da bi trebalo oživijeti hrvatsku zajednicu ovdje. Jer, nezaboravimo jednu stvar, a ta je: Prije petnaest godina u ovom zalijevu nije bilo možda više od dvadeset do trideset hrvatske djece. Danas ih ima preko pet stotina. Vidite šta prirodni pro e ini. Možemo se izme u sebe ženiti i udavati, što je jedna velika i plemenita stvar u tu eme svijetu. Kada govorimo o ovome, želim naglasiti da su potrebe iziskivale da se nešto drugo ovdje mora napraviti. Napravili smo ovu zgradu “CROATIA ASSOCIATES”, “HRVATSKI UDRUŽITELJI”. Moje gra evinsko poduze e ju je gradilo i znam za svaki ekser gdje sam ga zabio. Prijatelji dragi, najve u pogriješku inimo kada šutimo, kada oko istine obilazimo. A svijedoci smo svi ovdje i znamo koliko se je ovu zgradu bojkotiralo. Ovu zgradu se je bojkotiralo – uvjerenja sam, a to moje uvjerenje u povu i samo onda kada mi se protivno dokaže – da su ovu zgradu napravili Rankovi i ilas u ime hrvatstva i stavili ime “CROATIA ASSOCIATES”, da bi u nju, u ovu zgradu, više dolazili, nego što se je do sada dolazilo. *(Napomena. Nije na vrpci. Ovu zgradi sam ja pronašao 9 sije nja 1978.. Tada smo gosp. Milan Cvitanovi i ja po eli raditi na tome da iz ove velike i trošne zgrade napravimo jedan modreni “HRVATSKI DOM”. Uzelo je više od godinu dana da se pripremi plan, kojeg je Arhitekt gosp. Ivo Terzi napravio i svoj honorar, koji je prelazio preko sedam tisu a dolara, poklonio kao dar u taj hrvatski velebni i zna ajni podhvat. Hvala mu! Gosp. Milan Cvitanovi je najzaslužniji za sve administrativne korake i službene papire, tako da se zgrada službeno zove “DOM HRVATSKI UDRUŽITELJA”. Bez pretjerivanja ja sam svakako najzaslužniji za izgradnju i moderniziranje zgrade. Skoro znam gdje se svaki avao nalazi. Ja sam tako er isposlovao da Op ina grada South San Francisca da službeno proglasi po cijelom gradu da se za “GRAND OPENING” slavi “HRVATSKI TJEDAN”, a sve to da se uje i širi hrvatsko ime me u strancima i Americancima koji nikada prije nisu uli za hrvatsko ime. A Tadija Pavi iz San Jose, – ne znam dali je u ikakvoj svojti sa Ninom Pavi em koji u Vjesnikovim Feljtonima piše sa jugoslavenske perspektive o Hrvatima i hrvatskom nacionalizmu – je imao snage predlagati da se Dan Hrvatske Državnosti Desetog Travnja održi u Domu Hrvatskih Udružitelja, ali samo Mili Bobanu treba zabraniti dolazak u tu zgradu. Kolike li drskosti i “hrvatske” svijesti?!)*

Godine 1972. dolazi moj Otac i Majka u posjetu ovdje. Najprije su bili kod brata Rafe tjedan dana. Zatim kod sestre Kate tjedan dana, te i kod mene tjedan dana. Jedne ve eri smo razgovarali. Roditelji ko’ roditelji, žele sve znati. Mi smo skoro ovdje svi roditelji i znamo roditeljske osje aje. Meni Mater govori: “Sinko, ti imaš djecu. Kakova je tvoja budu a ideja za djecu. Šta ti misliš”. Mama, moja budu a ideja je

da se ja vratim kući, sa mojom djecom, u Hrvatsku i da mogu mirno i slobodno, niz moj put, moj kolovoz, i u polje, sa uvijek se slobodno sresti i sa njim još slobodnije prići i razgovarati o svemu, bez bojazni, i reći mu da i mi Hrvati imamo svoju Državu Hrvatsku. Moj Otac Petar, koji je skupa sa Zukićem bio u zatvoru, kaže: “Sinko, ja bih ti dao jedan savjet”. Da ujem Tata: “Okani se ti svega toga. Ja sam stariji Hrvat od tebe, jer sam se prije tebe rodio. Dok ne sazori, jer prije zore svanuti se ne može, do Hrvatske Države i jako teško doći. Zmija se u glavu tuče, a tko je ju tamo tučeo? Starci kao ja! A gdje ste Vi, naša snaga i naša mladost, utekli ste vani, a nas stare i nejake ostavili na milost i nemilost. Okani se ti moj sinko politike i svega toga. Imaš ti svoju djecu, svojih šestoro anđela i svoju ženu. Ti si Hrvat i to ti nitko ne može oduzeti”.

Usput rekao. Roditelji nikada svoju djecu ne učine pogrešno. Ja slušao i slušao. Jesi li ti gotov, tata, pitam ja njega. “Jesam”, kaže moj Otac. Kako ti tamo živiš, pitam ga ja. “Pa, eto, tako, znaš, ono, po seljački”. Pa šta to znači “ono, po seljački”, pitam ja teta. “Pa, eto, tako, iz dana u dan, je li, krpari se. Vi se, moja djeca, razbježali, lijevo desno, je li. Ostavili nas dvoje stari sami. I to se može izdržati, ali što je najteže, kada poštar svaki drugi dan prođe kroz selo a nam ne donese pismo od Vas. To boli, jer ne znamo šta je s vama”. Pa imaš li ti malo novca, tata, pitam ja njega? “Ma sinko, eto tako. Prikupi se tu i tamo. Prodamo nešto duhana, nešto janjaca, nešto kokošiju i jaja i fala Bogu gladni nismo. Ja sam u bijedi rođen i u bijedi umrijeti”. Zašto se ti te bijede ne okaneš, dragi moj tata? A On mi meni: “Kako u sebi te bijede riješiti, kada sam ja srastao sa tom bijedom”. Onda ja teta. Pa dobro, sad sam te razumio. Kako u sebi te politike riješiti i okanuti, kada jedino na politički način mi Hrvati možemo i moramo doći do Hrvatske Države. A On mi meni: “Sinko, kad je to tako, onda neka te Bog blagoslovi. Nikada više ti o tome ni riječi ne učini. Moj je Otac otišao odavle kući u siječnju 1973. a da Ga ja više nikada nisam vidio. Umro je na njivi vršeći svoju seljačku dužnost, berući kukuruz 23 rujna 1983., kao što i vojnik vrši svoju dužnost na bojnom polju.

Tako je i bilo. U mojim najtežim momentima i trenucima kada je saznao šta se je sa menom desilo, nazvao je svoju sestru Matiju u Njemačku, pitao ju dali je on išta čula šta se je sa Milanom dogodilo u Americi i dali je to sve istina što novine pišu. Sestra Matija mu kaže da su pred njom novine i da sve najgore pišu o Milanu. Pa šta pišu, pita ju Otac. Ma sve najgore, sestra Matija odgovara Ocu. Poslije jedne stanke Otac kćeri Matiji odgovara: “Kada bi oni (*tj. novine i Udba, mo.*) pisali i govorili o mojem sinu Milanu sve najbolje, onda bih ga se ja stidio, sramio i odrekao bih ga se”, završava moj dragi i voljeni Otac Petar Boban, Gabrijel.

Kada sam saznao za ovaj tati razgovor sa sestrom Matijom, ja mu napišem pismo u kojem sam naglasio da je bolje da se Udba i neprijatelji mene boje, nego da se ja njih bojim. Na svu sreću On je to pismo dobio, i kako je novina, glavno glasilo Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO OTPOR pisala, da ga je u noviniku nosio i svojim prijateljima pokazivao: “Vidite šta mi moj sin Milan piše i da se on ne boji naših neprijatelja”. Usput rekao, kao što je rekao i tata pok. Stanka Nižića, koji je poginuo 23 kolovoza 1981. u Švicarskoj, a njegov brat Blago Nižić iz Toronta je došao na sprovod i nad otvorenom rakom pročitao telegram tate iz Hercegovine, koji poručuje svome sinu Blagi: “Uska i u Stankove izme, uska i! Nemoj se povlačiti”. Tako je i meni moj tata rekao. On se je ispovijedio u nedjelju 22 rujna a u ponedjeljak 23 rujna 1981. godine išao je sa svojom suprugom “Ivonom/Viđekom” brati kukuriz i na koljenima svoga kuma Dominika Boban, Blaškovića od kljenuti srca izdahnuo. Kako su mi javili da su mu zadnje riječi bile: “Sretan sam da se moj sin Milan njih ne boji i ja umirem veseo...”

Dalje, naslušao sam se svega i svačega. Fala dragome Bogu što imam jedno Božije nadahnuće, Božiju snagu, koje su mi uvijek bile pravac. Ni vjetrovi, ni oluje nisu me mogli skrenuti s tog pravca, već sam uvijek smjelo išao tim pravcem za oslobođenje naše Hrvatske. Kada sam na sastanke išao, spreman sam išao, a ne kao neki kada dođu na sastanak, došli su nespreni, a oni koji su došli spremni i predložili spremna prijedloga za rad, naišli su na oporbu onih koji su došli nespreni i odmah pošli glasovati protiv spremna prijedloga. Protiv lijenina i protiv takojevića sam se uvijek borio i boriti ću se uvijek. To je u mojoj dužnosti. Jer da bi mi bili ravnopravni u diskusijama, trebaju i ti nespreni nespavati jednu noć se pripremiti i spremni doći na sastanak. Tek tada, u podjednako nenaspavanih noćima u pripremanju za naš zajednički cilj i zajedničku svrhu, možemo razgovarati. Zašto sam sve ovo rekao? Ja sam sudjelovao skoro na preko pet stotina sastanaka za našu hrvatsku stvar u zadnjih 25 godina moje političke emigracije. Proživakao sam deset kila klica u toj lomljivini živaca, ne da se bogatim ili obogatim, nego da stvarno

krenemo naprijed u našim hrvatskim nastojanjima za oslobođenje Hrvatske. Sve što sam radio radio sam da dokažemo strancima od kralja Tomislava do Brune Bušića, Stanka Nižića, Mate Kolića i drugih, da smo istinski sljedbenici njihovih ideala. Ta ideja me je uvijek vodila. I ovdje priznajem, dragi moji prijatelji, Vama koji ste većeras ovdje, jednu veliku istinu, a ta je: da uvijek nikada neće uspjeti, bilo u kojem poslu: trgovačkom, sportskom, političkom – osobito u političkom – kulturnom i svim drugim, ako nema razumijevanje svoje supruge. Fala dragome Bogu, evo nas sedamnaest godina u braku, zajedno. Imamo šestero djece, fala dragome Bogu. Nikada mi nije rekla: “Mile, nemoj to i toiniti, ili zašto to ili toiniš.” Više je uinila za našu hrvatsku stvar, kao strankinja, i to sa ponosom ovdje govorim, nego mnogi koji su Hrvati ili koje su Hrvatice sa mokrim jezicima, i ništa više. Ovo nije napadanje ili ogovaranje bilo na koga. Ovo je obrana, obrana koju sam Vam morao većeras reći, Vama mojim prijateljima. **Ja Vas većeras pitam, dragi moji prijatelji, kako bi se Vi osjeali i šta bi Vi sve rekli onima koji su Vas najviše oklevetali i teren pripremili za sudski proces u New York-u?**

Eno tamo sjedi moja od 14 godina ker Catherina. Na Uskrs prošle godine, dakle još nema ni godinu dana, kada se svako od nas veseli Kristovu Uskrsnu. Izišli smo iz Crkve. Svak gleda svoje prijatelje, traži svoje društvo; djeca k svojim, žene k svojim a ja k mojim, muškarcima. Estitamo jedai drugima Uskrs, pa čak i Deseti Travnja. Mnoštvo naroda na parking, sve Hrvatice i Hrvati. Djece na stotine. Sve puno Uskrsnog veselja!

I uiku i, supruga je vozila. Ja sam itao Glas Koncila. Primijetio sam da moja ker Catherina nešto kroz pla govori. Pošto sam itao novine, priznajem da nisam posvetio mnogo pažnje izme u moje ker i Catherine i moje supruge Annie, ali sam primijetio da nešto nije u redu. Kada smo došli ku i pitam ja suprugu: Šta je? Zašto je Catherina plakala? Supruga mi kaže da sada uzvanici dolaze te da e mi to re i kasnije. To je njezin obi aj ne pri ati stvari pred djecom koja nisu za djecu. Mene je to uistinu, u isto vrijeme zanimalo i brigalo što e mi to supruga re i kasnije. Oko etiri sata iza objeda, kada su se uzvanici razišli, pitam ja suprugu da li mi može sada re i, sada smo sami. Supruga mi kaže da je Catherina plakala zato što je jedna djevoj ica na parking nagovarala druge djevoj ice da se ne druže sa Catherinom Boban, jer je njezin otac ubojica i paliku a (*Napomena: Odnosi se na podmetnuti požar na ku u koju je gradio gosp. Ivan Kapetanović u kolovozu 1977. godine. Podmeta i požara nisu otkriveni, ali zli jezici su okrivili organizaciju HNO. mo.*) To je bilo u travnju, na Uskrs, dakle sedam tjedana prije mojeg hapšenja. Sada Vas ja pitam, dragi moji prijatelji: Otkud sve to! Otkud svi ovi zapletaji! Tko je to sve tako lijepo pripremio da čak i djeca o tome znaju i javno na parking pri aju, dok ja nisam niša znao niti išta primijetio? To je razumljivo da nisam ništa primijetio, jer sam bio vrlo prezauzet gradnjom ove velebn zgrade gdje se većeras nalazimo. Ovu zgradu sam gradio i izgravao da se Hrvati i njihova djeca imaju gdje sastati i razonoditi. Je li to nama ovakovu situaciju u kojoj se danas nalazimo Udbaš pripremio? No! Ja znam što ovdje većeras govorim i znam koliko mogu re i.

Ja Vama ovdje ne govorim da Vi od njih okre ete glave, daleko od toga. Sa takovim koji su nas stavili u današnji položaj samo im možete re i dobar dan za dobar dan, i ništa više. Ina e ete nagrabusiti kao i ja. (*Napomena: Nije na vrpci. U to vrijeme je bilo popularno biti doušnikom, jer oni koji su na to pristali su nesmetano mogli putovati u Jugoslaviju i vra ati se nazad bez straha i bojazni. Nikada nisi mogao znati kada ete netko optužiti za nešto što nisi nikada po inio. To je bilo lako, jer smo bilo raznim poznavstvima i prijateljstvima izmješani. Slu aj dra. Andrije Artukovića i naš njujorški slu aj e mnogima otvoriti o i te e ti labavi Hrvati kona no uvidjeti da Washington i Beograd uzajmno rade protiv probitaka Hrvatske.*) Iz moje velike dobrote i ljubavi za Hrvatsku ja sam uhapšen i skupa sa mojom obitelji trpim i patim ovu nepravdu i poteško e. Ja u moju nevinost dokazati na njujorškom sudu. Zato Vas ja ovdje pitam, ne da Vas gnjavim nego da budete živi svjedoci: Da li e oni koji su šurovali u mome hapšenju imati snagu, kada se ja povratim iz New York-a ist od svih trinaest (13) to aka optužbi re i: Moj grijeh, moj grijeh, moj preveliki grijeh! Ne. Ti ljudi ne e imati te snage. Kažem opet: NE! Ti ljudi su skalupirani na drugi na in, njihov na in i to je njihov na in rada. Imali smo neki dan sjednicu u Hrvatsko Domu u San Francisku. Prijateljski se je po elo govoriti. Ima ovdje većeras nekoliko svjedoka koji su bili na toj sjednici. Prijedlozi su padali gdje održati ove godine Dan Hrvatske Državnosti Desetog Travnja. Jedan se diže i kaže: “Ja ne znam da li svi drugi iskreno govore, ali ja iskreno govorim”. (*Napomena: To je bio gosp. Josip Vrbić koji je istu većer rekao za gosp. Marijana Pehara da je “Otporaški” obojen, našto mu je Marijan Pehar odgovorio da je on samo hrvatski obojen.*) Dragi moji prijatelji gosp. Josip

Vrbi nam je dao na in i put kako do i do sva e. Takove guje mi imamo u njedrima. Takove guje mi oko sebe držimo i sa takovim gujama se družimo. Mi ako želimo biti državotvorni Hrvati, najprije moramo znati šta ho emo: govoriti iskreno ili emo iskreno lagati, ogovarati i olajavati svoje prijatelje. Prepustimo to budu nosti. Idemo dalje!Nedavno me je jedno društvance pozvalo, te pitaju s lijeva na desno, ko' iz straha da me ne uvrijede: kako se osje am. Ja sam im rekao da se osje am eli no, dobro, i još bolje od dobra, da se osje am vrlo dobro. Osje am se vrlo dobro jer sam siguran u sebe, a onaj koji je siguran u sebe je ist kao zlato, a za zlato se hr a ne hvata. Ako bude vladalo ono pravilo: dvojica bez duše, tre i bez glave, onda sam ja nastradao. Ali ako bude vladalo ono pravilo: Deder, dokaze ovdje, injenice ovdje, onda sam ja na konju, ist i slobodan ovjek.

Prije tjedan dana sam ja imao priliku vidjeti te lažove na saslušanju Jozе Maji a, Ilije uri a na tre i velja e 1982., kada su po eli nabrajati koji su u njihovu klevetni kom društvu. I sada e se desiti to da ja, Mile Boban, tužim ovoga ili onoga. Mile Boban ne tuži nikoga. Mile Boban se samo brani od raznih kleveta i ogovaranja. Meni je Bog dao život da ga imam pravu uvati i braniti. I ja to inim. Svi oni koji kasnije budu snosili bilo kakove posljedice, ne trebaju okrivljavati Milu Boban, nego neka okrivljuju sami sebe i one druge koji su na saslušanju sami upirali prstom na one koji su o meni širili laži, ogovarali i klevetali me. Tu da se razumijemo. *(Napomena: Mjesec dva dana prije mojeg hapšenja 25 lipnja 1981. godine, pred Crkvom u San Jose Jozo Maji , Andrija Škrabo i Ilija uri su dijelili letke protiv mene. Naslov letka je bio "DRAGA HRVATSKA BRA O". Sadržaj tog letak je bio klevetni ki i udbaškog karaktera. U tom letku se mene optužuje da sam ja zapalio ku u Ivana Kapetanovi a, ubio Križana Brki a i mnogo drugih laži. Iz toga je došlo do mojeg hapšenja. Prije nego sam pošao na sud u New York 15 velja e 1982. godine, tužio sam gore spomenutu trojku, tako da je došlo 3 velja e do saslušanja ove trojke, mo.)*

Da se malo vratim natrag. Kada je moj Otac Petar bio ovdje ima upravo sada 10 godina, pri ali smo o svemu. U jednom razgovoru on meni: "Sinko, želio bih ti o nekim stvarima govoriti. Kada si bio ku i nisam ti htio govoriti o mnogim stvarima o ratu, za vrijeme i poslije rata. Bio si mlad, neiskusn i vitren. Sada si oženjen i roditelji si. Znaš kako je kod nas bilo i da sam u zatvoru bio i uvijek glavi mjesto tražio, švercuju i duhanom i bore i se da preživimo. Sada si pola života prošao i Bog sami znade ho u li te ikada više vidjeti. Ti znaš da sam ja bio u Domobranima i ranjen bio na Romaniji 1942. Poslije rata današnja vlast me je progonila, ne zbog lumpovalja, kra a, tu a ili provala, nego zbog mojeg hrvatstva. Zato pamet u glavu, jer ne znaš ko' s kim šuruje." na svu žalost nikada više se nismo ni vidjeli.

SLIKA: S LIJEVA NA DESNO STOJE: PRVI NEPOZNATI, DRUGI MOJ OTAC PETAR BOBAN, GABRI A, IZ BOBANOVE DRAGE, TRE A OSOBA, ŽENA NEPOZNATA, ETVRTI NEPOZNAT, PETI NEPOZNAT, U I: MOGAO BI BITI IVAN/VINKO VLAŠI , ZVANI PATIK, IZ SOVI A. SLIKA JE UZETA NA ROMANIJI 1942., PO PRI ANJU MOJEG OCA PETRA BOBANA. SVI SU U DOMOBRANSKOJ ODORI HOS-A NDH.

Mnogi me esto puta pitaju kako to da ja o mnogim stvarima govorim, imena, datume i godinu spominjem i da mnoge stvari znam. Hvala Bogu zapamtio! Kunem Vam se, eno ih tamo, mojih svih šestero djece, sjede na klupi. Zapamtit e i moja djeca! Zapamtit e i moja supruga! Završit u, ali samo

još nešto. Neki dan je došao u moju ku u jedan prijatelj iz iskrenih motiva, i pati me: "Mile, istinu mi kaži kako se osjećaš, ali samo istinu i šta te najviše muči. Da sam ja na tvojem mjestu, ne znam bi li sve ovo mogao izdržati". (*Napomena. To je bio Jakov Jurić*) Ja ga gledam i smijem se, a on meni: "Šta se smiješ". A ja njemu: Dragi moj prijatelju izgleda meni da u tebi nema ni kapi vjere, baš ni kapi vjere. Naposljetku želim Vam sve najbolje. Ja u se brani i ja u se obraniti. Ja u sa vama biti prijatelj. Ovaj slušaj ne može narušiti moje prijateljstvo s Vama i vrsto vjerujem da ne može ni Vaše s menom, jer u protivnom nebi veeras Vi bili ovdje. Ali oni koji su prošle godine kada sam ja bio uhapšen i stavili pjesmu na Radio Sat: "Hode Mujo nizaš aršiju i nikad se više vratiti neće". (*Napomena. Urednik Hrvatskog Radio Sata u San Franciscu, gosp. Ivo Vučković je stavio tu pjesmu po želji društva svojih klevetnika. Gosp. Nedjeljko Milićević se sa njim prepirao poradi te pjesme, našto mu je gosp. Vučković rekao: "Ja u se ispričati gosp. Bobanu zbog sumnje i uvreda koje sam mu nanio, ako ga sud oslobodi optužbe". Niti je mene sud pronašao krivim niti se je gosp. Vučković ikada ispričao. Ni Vjesnik u Srijedu se nikada nije ispričao za nanešene uvrede i klevete hrvatsome narodu, pa onda nazdravlje obadvojici!*) Ja Vam kažem da se ja vraćam. Šime se vraća i vratiti će se Šime...i gdje će biti da će biti, lipo će mu biti. Na koncu ispričavam se poradi duljine. Oprostite što sam najviše o sebi govorio. Uostalom došli ste ovdje poradi mene i ovo je moja večer. Ja Vas sve volim. Pozdravljam Vas sve. Želim Vam sve najbolje. Završavam onom iz Biblije: Ne plaćite žene mene, neg plaćite sinke Vaše koji mene na sud daše. Ja bih tu izreku preinačio u: da nitko ne treba plakati za mojom sudbinom, već za sudbinom onih koji su mene i moju obitelj stavili na ove iskušnje, muke i patnje. Hvala Vam! (*Napomena. Pošto su neke žene plakale dok sam govorio a mnogima su oči suzne bile, nabrzinu sam se sjetio ove biblijske izreke, i zato sam ju na koncu rekao.*)

Eto draga Mama, na tvoju i za tvoju želju sam prepisao s vrpce moj govor s oprostajne večeri pred polazak na sud u New York. Sada možeš znati što sam sve rekao. To si željela znati prije nego odeš u vjenčanje. A ti na i nekoga u selu ko' će ti pročitati ovo pismo, ili otići u Grude kod sestre Mile da ti njezina djeca ovo pročitaju. Usput u tvoj reči i što je gosp. Vlado Glavaš iz Chicaga rekao o nama u programu svojim slušateljima 15 studenoga 1981. godine:

"Kako znate, deset Hrvata iz Amerike i Canade, po etkom veljače iščekuje sudski proces u New York-u. Od tih su: Mile Markić, Ivan Mišetić, Ante Ljubas, Ranko Primorac su u zatvoru, Milan Bagarić, Miro Biošić, Vinko Logarušić, Drago sudar iz Toronta, Anđelko Jakić i Mile Boban iz San Francisca se brane sa slobode. Poznavaju i optužene, mi vjerujemo da oni neće dugo činiti iza željeznih rešetaka i vjerujemo da je pobjeda na našoj strani.

No, bez obzira na ishod sudskog procesa, pa taman ovi hrvatski žrtvenici sutra izišli na potpunu slobodu, policija je uspjela što je tražila. Ljudi su izgubili poslove, uzeti su odvjetnici koji traže veliki novac, poremećene su obiteljske njege, i što je najžalostnije, unijet je velik nered i nepovjerenje među Hrvatima.

Ne gledaju i što će sutra biti, dužnost je nas Hrvata da priskočimo u pomoć odmah danas, kako bi umanjili obiteljske boli i skinuli crni plašt sa hrvatskog imena, i na koncu da pomognemo samu obranu. Jer i od same obrane ovisiti, ne samo sudbina ovih hrvatskih žrtvenika, nego i buduća hrvatska djelatnost na ovom kontinentu. Da bi donekle ovo postigli, Hrvati Chicaga priredjuju dobrotvorni banket večeras u šest sati i trideset...Svi nam dobro došli!!!!

Draga moja Mama kako vidiš da je gosp. Glavaš zabrinut za sudbinu uhapšenih Hrvata. On vjeruje da oni neće dugo činiti iza željeznih rešetaka i da će pobjeda biti na našoj strani. On poziva Hrvate na njihovu dužnost da priskoče u pomoć i to odmah. Ti ču sve pročitati, odnosno netko će pročitati za Tebe te ču moći sama zaključiti tko je dobar a tko loš, tko je netko a tko je nitko. Sada poslušajmo gosp. Ivo Vučkovića iz San Francisca i njegov program kojeg je uputio svojim slušateljima 22 svibnja 1982. godine:

"U subotu je konačno porota izrekla svoj pravorijek na sudjenju protiv deseterice Hrvata u New Yorku, i vijest se ubrzo proširila diljem naših naseobina po Americi. Saznajemo da je (*novina, mo*) New York Times objavio pravorijek u jednom svom mjesnom i nedjeljnom izdanju, (*Napomena. Za kakove kvake se gosp. Vučković hvata samo da omalovaži događaj pred hrvatskom javnošću. I sam u svojem početku kaže da se je "...vijest ubrzo proširila diljem naših naseobina po Americi..."*). da je to bila jedna nedjeljna mjesna novina koja je namjenjena samo užem krugu i susjedima u susjedstvu, za sigurno se vijest nebi

tako brzo proširila. Kakove li kontradiktornosti!) kao i San Francisco Examiner. Po uputi suda, porota je trebala pronaći i krivim ili osloboditi krivnje od optužbe sve optužene, ako po njenom mišljenju ne prihvaća dokaze i svjedoke državnog tužitelja, izvan svake sumnje. Svoju odluku porota je donijela na temelju dvije optužbe. Prvo urotom, to jest dogovor optuženih za urotničko djelo, i drugo, izvršenje stanovitih zločina, uključujući posjedovanje i prenešanje oružja i njemačka pisma i umorstva. Po tim uputama je pronašla krivim pod obadviije točke optuženog: Milu Markića, Antu Ljubasa, Milana Bagarića, i Ranka Primorca. A na temelju prve točke, to jest urote: Vinka Logarušića i Dragu Sudara. Po tim istim uputama, optuženi: Miro Biošić, Andjelko Jakić, Mile Boban i Ivan Mišetić oslobodjeni su optužbe i nisu pronađeni krivim izvan svake sumnje, te su odmah pušteni na slobodu. Sudac izreče i osudu šest tjedan nakon pravorijeka porote, to jest od prilike krajem mjeseca lipnja. Po tome ki jedan optužbe, svaki osudjeni bi mogao teoretski dobiti do dvadeset godina tamnice, a po tome ki dva najviše do dvadeset godina. Ali isto tako osuda može biti izrečena minimalno. *(Napomena. Da je gosp. Ivo Vučić evi zastao ovdje, to bi se moglo podrazumijevati kao dnevna vijest događaja. Ali kada je gosp. Vučić evi po se izlagati svoje mišljenje, to više nije izgledalo kao vijest, nego kao obični istres svoje mržnje prema uhapšenima)* Kao što se moglo i očekivati, pravorijek porote izazvao je i razočaranje i radost kod svih onih koji su pratili sudsku raspravu. O tome zašto je porota donijela takovu odluku a ne drugu, to jest zašto nije sve oslobodila ili sve osudila, raspravljat će se još dugo vremena. Svakako da je američki sud dokazao da nije fašistički kao što su neki govorili i pisali, niti je proizvod neke židovske urote, jer je židova bilo među porotom i među odvjetnicima obrane i među odvjetnicima optužbe. *(Napomena. Gosp. Ivo Vučić evi je bio onaj zadržati ustaša koji je u svoje vrijeme klicao Hitleru, koji je progonio židove. Odvjetnici optužbe i odvjetnici obrane su svi bili židovi, osim jednoga Mike Monaca iz Chicaga koji je branio Ivana Mišetića. Zato nije nikako moglo biti niti je bilo govora o nekom sudu židovske proizvodnje, kako to "lijepo" gosp. Ivo Vučić evi izvješava slušateljstvo Hrvatskog Radio Sata iz San Francisca, jer su svi optuženi ratni ili poslije ratni hrvatski naraštaj, kojeg nije školala antisemitistička škola, već komunistička. Zato se može mirne duše reći i da je taj nekakav sud židovske urote, proizvod gosp. Ivo Vučić evi a bolesne mašte.)*

(A što se tiče porotovog pravorijeka kojeg se može razumijeti samo kroz službenu američku politiku, koja je toliko utjecajna na svim područjima američkog javnog života, pa tako i na području sudstva, da je početkom rujna ove 1986. godine mogla pustiti jednog ruskog špijuna, gosp. Zakarova, kojeg je zamijenila za svojeg američkog špijuna, gosp. Daniloffa. Sve se to odigrava bez suda i porote, a Vi ste znali tvrditi, gosp. Vučić evi u, preko Vašeg Radio programa da se ovdje u Americi vlada ne mijesha u sudstvo koje je odvojeno tijelo od svih vladinih utjecaja. Onda tko je izručio dra. Andriju Artukovića ako nije vlada. Američki sud ga nije osudio na izručenje.) Mi ćemo se od vremena do vremena osvrnuti na neku točku ove rasprave koja je nanijela veliku štetu ugledu hrvatskog imena i hrvatskoj narodnoj borbi. *(Napomena. Kada su Hrvati San Francisca štrajkali gladju 1978. god. pred federalnom zgradom, na jednom transparentu je pisalo:*

MI HRVATI SE BORIMO ZA LJUDSKA PRAVA.

*Nitko drugi nego Vi, gosp. Vučić evi u, bili ste protiv riječi "borba", jer da to može naškoditi hrvatskome imenu. Tada sam ja Vama u oči pred svima rekao: "Ona ovca koja svoje runo ne može nosti, osudjena je na smrt. Ako nama Hrvatima bude smetala riječ "borba", onda smo i mi osudjeni na išeznuće." Petiri godine kasnije, to jest 1982. Vi se zdušno razbacujete sa riječima "hrvatske narodne borbe".) Državni odvjetnik u svom završnom govoru je, međutim, naglasio, da se ovdje ne radi o političkom procesu, kao što su to htijeli optuženi, i ne radi se o političkoj borbi protiv Hrvata u okviru zakonskih mogućnosti ove zemlje, nego samo o progonu počinjenih zločina. *(Napomena. Ovdje gosp. Vučić evi se nateže iz dna nožnih žila kako uvjeriti svoje slušatelje da su optuženi Hrvati krivi, a prešućuje svoje prijatelje koji su bili državni svjedoci protiv nas. Zato nas ni ne čudi što gosp. Vučić evi brani stav državnih odvjetnika koji su njegovim prijateljima dali pomilovanje (imunitet) za sve počinjene zločine u ovoj zemlji. Osudjeni i optuženi Hrvati su samo "patnici za tuđe grijehe".)* Na sudjenju se, po nekim točkama optužnice, nije uopće raspravljalo, kao na primjer o slučaju Cikoja, o bombama u New Yorku, o nekim događajima u okolici San Francisca, i o drugima. Da će se istraga nastaviti u smislu izjave glavnog ravnatelja FBI. Webstera, koji je prošle godine rekao: "da je to jedan od procesa, jedan od rezultata istrage protiv*

hrvatskog terorizma, koja se nastavlja”. (*Napomena. Ni Bog ovjeka ne sudi dok ne umre. Eto, gosp. Vu i evi osudi sve one sa kojima se ne slaže, prije nego su ovi bilo koji prekršaj u inili. Njemu je svakako veoma žao što je optužnica bila pretrpana onim optužbama koje se nisu mogle dokazati, te kao takove u po etku procesa bile odba ene. Pozivati su uvijek šta su državni odvjetnici rekli je identi no koji su za gotov “groš” prihvatili, prihva ali i vjerovali u sve ono što je 1946. godine državni odvjetnik Jugoslavije, drug Jakov Blaževi , upotrebljavao na sudu protiv Njegove Uzoritosti, zagraba kog Nadbiskupa dra. Alojzija Stepinca.) U medju vremenu se o ekuje da e odvjetnici onih koji su pronadjeni krivima, uložiti priziv na višu ustanovu”, završava svoje izlaganje preko radio sata gosp. Ivo Vu i evi .*

Eto, draga moja Mama, šaljem ti što si od mene tražila. Moji osje aji su izraženi u ovom pismu, a ti možeš sama prosuditi kako nam je bilo. Sve napisano kosim slovima nije bilo na vrpce. To sam ja ubacio kada sam prepisivao s vrpce. Catherina je kod Rafe u San Franciscu. Ona želi i i u Francusku, pa joj treba jedan predmet koji je u San Franciscu, a kojeg e francuska Sorbonne-a priznati. Mi smo fala Bogu svi dobro i zdravo. Za Boži Catherine dolazi ovdje pa emo zajedno sprovesti Boži i boži ne blagdane. Ja se nadam da si Ti sa zdravljem jako dobro. Molim Te Mama, pozdravi sve naše susjede i zaželi im svima Sretan Boži i Sretnu Novu 1987. Godinu od nas svijju. A Tebe, draga Mama, tvoj sin Milan, Tvoja unu ad i Tvoja neviesta Ti žele Sretan Boži i Sretnu i Blagoslovljenu Novu 1987. Godinu! Dragaa Mama željela si imati ovu vrpce. Ja sam sve prepisao za Tebe s vrpce na papir kako bi mogla što bolje i što jasnije sa vrpce sve znati.

Bog! Tvoj sin Milan.

Izvor: Otporaš

...